

... běžím do královských komnat, kde krále mezitím uložili na lůžko; přiběhnu tam, celá udýchaná a zoufalá, a chci vejít dovnitř; oni mne však odtamtud vykazují, a to i přes můj křik a výhrůžky, a já jsem nucena vrátit se do svého apartmá se srdcem plným zoufalství.

(Madame de Pompadour, Lettres)

TOMÁŠ

Vždycky jsem se bál, že se mi Daniela po letech přestane líbit. A mám ji čím dál radši. Možná to bude i tím, že se pořád víc podobá mojí mámě. Stala se z ní dáma, taková, která ví, co jí sluší, a co si naopak nemůže dovolit. Stará se o sebe, ale zase ne tolik jako Marie. A to mi vyhovuje. Všechno je na ní přirozené. Proč má ale na sobě ten tmavomodrý kostým, zrovna dnes! Ten na ní opravdu rád nevidím, a ona to ví. Je v něm taková komisní. Jenže Karolinum si zřejmě žádá oficialitu, a tak to manžel musí vydržet.

„Koupil jsem něco, co ti určitě udělá radost,“ pravím nedočkavě a snažím se ten kostým nevnímat. Dívám se jí přímo do očí. Mám rád, když jí v nich zvědavostí trochu zajiskří. „Chci, abys dnes měla dokonalý den D. Přinesl jsem ti tohle,“ říkám pyšně. Nenapínám ji a vytahuji z kapsy u saka dvě letenky. „Za dva týdny se budeme slunit na Seychelech.“

„Jsi blázen!“ říká ona. Usmívá se přitom na mě a ukazuje na květiny, které jsem pro jejich objemnost nemohl schovat za záda. „Ta druhá kytice je pro mě?“ Vzala si do náručí tu o něco menší a mile se na mě dívala. „Přišla Marie,“ oznámila mi a políbila mě na tvář.

„Takže jsme dokonce kompletní,“ řekl jsem a snažil se, aby to neznělo moc našťvaně. Svou švagrovou mám rád, ale v poslední době mě její přítomnost trochu unavuje. Dva rozvody během posledních dvou let, to je i na mě, jenž se považuje za člověka, který už něco zažil, trochu moc. Děti už mít nestihne a krása se z ní pomalu vytrácí, přestože dělá všechno pro to, aby to nebylo vůbec poznat. Tak po druhé skleničce u nás se obvykle hořce rozpláče. Mám pocit, že rozveselovat vlastní ženu, občas hodně smutnou, že už jí je přes čtyřicet, je pro upracovaného muže asi tak stejně náročné jako se léčit z chřipky. Ale pokud k tomu musím odtrpět ještě těžkou přítomnost manželčiny neukotvené sestry (která navíc emocionálně rozvrací mou jinak stabilní ženu), to už sám nezvládnou. Většinou si po Mariině odchodu musím pustit fotbal nebo hokej nebo nějakou jinou hru, kde jsou na hřišti jen samí muži, a vymývám si hlavu tak dlouho, dokud se mi nepodaří na ty zamořené ženské city zapomenout.

„Musíme si pospíšet,“ popohání mě Daniela. „Nechci přijít o to, jak můj jediný syn přebírá tubus.“

To já rozhodně taky ne. Směju se a je mi dobře. Tak nějak teplo zevnitř. Beru Danielu kolem ramen, venku je letní den a nás spojuje Martinova radost. Jsem otec a manžel. A jsem na ně na oba pyšný.

Sedíme v aule. Je to hodně slavnostní. Karolinum je starobylá budova a vydechuje svoje dějiny přímo do prostoru tak, že to na všechny musí zapůsobit. Dokonce i Marie se tváří, jako by měla radost. Obvykle má na rtech lehce pohrdlivý výraz, který odkládá, jen když se rozbřečí. Nejsem

u sebe zvyklý na přehnané emocionální výlevy. Ale musím si přiznat, že se dnes cítím opravdu hrdý na svého syna. Tak rychle nám to jeho dětství uběhlo, tak uspěchaně se ten náš hubený malý kluk proměnil v dospělého muže! Nestává se často, že s Danielou něco opravdu sdílíme. Martin je ale bez jakékoli diskuse naším společným dílem. Hladím svou ženu po ruce. Čekám na její oči. Ona se ke mně ale neotáčí. Teď se trochu naklonila a je příšerně bledá. „Děje se něco?“ říkám velice znepokojen a chytám ji do náruče.

„Šíleně mě bolí břicho. Tady dole.“ Ukazuje na pravou stranu a obličej má úplně zkroucený bolestí.

„Už zase?! Danielo, to se mi nechce líbit. Mohl by to být slepák, musíš okamžitě do nemocnice!“ Ani mi už neodporuje, že to bude dobré, že to nic není, že to má z nervů, jako to říkala ještě včera. Zmocňuje se mě strach a hlava mi začíná pracovat na plné obrátky. Vybíhám z auly, vytáčím záchranku a běžím hned zase k ní. Ke své ženě, svojí holce... Strašně se bojím, srdce mi bije jako o závod. Beru ji v podpaží a vyvádím na chodbu. Její tělo je téměř bezvládné. Jako by z něj síla někam vyprchala.

„Hrozně se mi motá hlava. Asi omdlím,“ říká pomalým a tichým hlasem, který vůbec neznám.

„Na nic teď nemysli, jsem u tebe. Dám na tebe pozor.“ A snažím se nás oba utěšit: „Všechno bude dobré, uvidíš.“ Sám tomu v té chvíli ale vůbec nevěřím.

Daniela zavírá oči a vypadá, jako by usnula. Ztratila vědomí... Kde je ksakru ta záchranka!